

«Quin país volem» i «recuperar l'autoestima»: la Crida inicial cap al Congrés de Cultura Catalana

Els impulsors de la iniciativa ja han posat fil a l'agulla i volen "acabar amb el derrotisme", la màxima transversalitat i generar nous lideratges

El nou Congrés de Cultura Catalana s'ha presentat avui al Gremi de Velers. | Congrés

PEP MARTÍ

24 de novembre del 2023 Actualitzat a les 12:32h

Aquest dimecres, a la Casa de la Seda, seu del Gremi de Velers de Barcelona, ha sortit a la mar el nou **Congrés de Cultura Catalana**. La iniciativa, [sorgida de la societat civil el març passat](#), ha estat seguida d'unes jornades de treball fetes en diversos indrets dels Països Catalans i avui s'ha presentat la **Crida inicial** d'un esdeveniment que es desenvoluparà el 2024 i 2025.

L'objectiu no és altre que definir els principals embats que ha d'assumir la societat catalana, com s'ha d'imaginar, com s'ha de comunicar i cohesionar, com s'ha de posicionar davant els principals reptes globals -començant pel canvi climàtic- que deixen superats molts dels vells debats culturals. En definitiva, emprant una de les frases del document de convocatòria, qui som "nosaltres".

Agustí Alcoberro, president de la Fundació Congrés de Cultura Catalana, ha rememorat l'esperit del que va ser el Congrés de Cultura Catalana de l'inici de la Transició, que és el gran referent. "Va ser un congrés que va entendre la **cultura d'una manera molt àmplia**", incloent àmbits que anaven de la comunicació al desenvolupament del territori, va ser un espai que va comprendre tots els **Països Catalans**, i alhora va aplegar tant el món de l'acadèmia com el gruix de la societat civil més dinàmic i compromès, des de les forces sindicals al món associatiu i sectors de l'Església.

"Tornar a il·lusionar la gent, reforçar l'autoestima", ha esmentat Alcoberro com a objectiu de la iniciativa, que no vol ser pas un congrés acadèmic especialitzat que duri uns dies sinó una gran mobilització cívica. El jurista **Josep Ramon Barberà** ha descrit el context actual com d'una "**situació crítica**", amb les amenaces que suposen el canvi climàtic, l'autoritarisme i el risc de polarització social i disrupció. Ha qualificat d'"extraordinàriament fràgil" el moment que viu el planeta. Enfront d'això, ha dit, cal creure en la cultura, que ha de ser determinant per "preservar la nostra comunitat, que està en perill". Ha definit la cultura com "el conjunt de narratives que persegueixen la cohesió i la resiliència del nostre poble".

"**Acabar amb el derrotisme**" és una de les finalitats que bateguen en l'organització del congrés: "Volem seduir", ha assegurat. Barberà ha explicat que el Congrés de Cultura Catalana vol generar també "nous lideratges", especialment entre els joves. "Si sabéssim com conclouria el congrés, no el faríem", ha assenyalat.

Esteve Plantada, director i coordinador del CCC, ha presentat els 40 reptes de la Crida, entorn **quatre grans àmbits**: com ens mantenim, com en

comuniquem, com ens cuidem i com ens cohesionem, cadascun dels quals girarà entorn 10 reptes. [Aquí les podeu consultar](#). Durant l'acte s'ha presentat també la imatge corporativa del Congrés. La filòloga Blanca Garcia Oliver ha subratllat la importància d'incorporar els joves en el projecte. Un altre element de la transversalitat que busca el Congrés i un dels propòsits que definiran l'èxit de la proposta, que pretén ser el màxim disruptiu possible.

Un Congrés amb olor de llibertat

El Primer Congrés de Cultura Catalana es va fer a inicis dels seixanta, en plena clandestinitat i en una situació extremadament difícil. El gran referent de l'actual iniciativa, el Segon Congrés de Cultura Catalana, va ser una **gran mobilització ciutadana**, que ja olorava llibertat, i es va fer entre el 1975 i el 1977. La junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona en va ser el primer impulsor, i de seguida s'hi van anar adherint prop de 1.500 entitats, amb més de 12.000 inscrits i culminant en un seguit de sessions el 1977. Molts artistes i intel·lectuals, **de Joan Miró a Antoni Tàpies** -que van fer els grans cartells de l'encontre-, s'hi van implicar.

Va ser un congrés emblemàtic, que no es pot deslligar del moment social i polític que es vivia, a les acaballes de la dictadura i just en l'inici de l'evolució cap a la recuperació de les llibertats. Era un tombant històric, molt diferent de l'actual, però els impulsors del Congrés creuen que ara el país viu igualment un gran tombant definitori. D'aquell Segon Congrés va sorgir l'impuls a la **normalització lingüística**, que el català fos la llengua vehicular a l'escola, així com un major compromís per la cohesió del territori i l'equilibri ecològic, alhora que va entroncar amb moviments nous com el feminisme. Els impulsors volen reprendre aquella transversalitat cultural, territorial i ideològica.